

JESS KIDDOVÁ

V ŽIVEL

Neodolatelný dublinský zlodějček aut Mahony odjakživa sdílel svůj svět s přízraky mrtvých. Avšak ta, kterou hledá, mu stále uniká. Je naživu? A pokud ne, co se s ní stalo?

HOST

JESS KIDDOVÁ
ŽIVEL

JESS KIDDOVÁ

ŽIVEL

BRNO 2017

Copyright © Jess Kidd, 2016
Translation © Roman Tílcser, 2017
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-263-3 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-264-0 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-265-7 (Formát MobiPocket)

Otci

PROLOG

Květen 1950

Dal první ránu: dívka ani nepípla, jen vypoučila tmavé oči. S mírným zavravoráním se shýbla a odložila dětátko. Muž stál a čekal.

Sotva se narovнала, srazil ji druhou ranou k zemi. Spadla nešikovně, zkroutila si nohu pod tělem. Obkročmo si na ni klekl, takže by stěží viděla světlo zelenající se ve stromech, kdyby vzhlédla, jenže ona se vzhůru nepodívala. Otočila hlavu ke svému chlapečkovi na zemi, k jeho bledému obličejí v záhybech deky. Odkopal si nožičku s prstíčky pěkně v řadě jako hrášky v lusku. Jelikož ho nemohla držet v náručí, snažila se ho obejmout očima, pohledem ho přemlouvala, ať je potichu, ať se zachrání.

Neviděla, jak se mužovy ruce míhají, ale každá rána ji zabořila až v temné duši. Kdysi mu tančícími prsty četla z čar na dlani budoucnost. Jeho ruce uměly postavit zeď, skácet strom a přinutit býka změnit směr. Uměly jí obejmout pas, ruku, kotník, zlehka vykreslit její krásu. Jeho prsty jí uměly hrát písně na záda nebo jí s mateřskou něžností zastřít pramen vlasů za ucho. Psaly jí složité milostné vzkazy na břicho, když rostlo a on jí s tichou vážností mazal jizvičky.

Po další ráně ohluchla a to, že dítě pláče, poznala jen podle tvaru pusinky. Neslyšela nic než nekonečné hučení. Stejně

jako když plavala pod vodou v divokém Atlantiku, v moři tak studeném, že by se vám z toho mohlo zastavit srdce.

Poslední úder ji oslepil. Ležela na kraji světa, konečně si přála, ať už je po všem. Obrátila zohyzděnou tvář ke svému krásnému chlapečkovi, myslela si, že ho i přes tu tmou ještě uvidí, jako matně zářící lesní růži.

Nemohla to vědět, ale v tu chvíli miminko přestalo plakat. Bez kolébky jejího pohledu se propadlo do nezměrné prázdnoty. Leželo a mlčelo jako hříbek.

Muž ji držel. S tichou oddaností sledoval, jak se každý její nádech mění v obtížné vítězství a špiní mu hrud' šarlatovou pěnou. Hladil ji po vlasech, občas jí je odhrnul z čela, jindy si vlhké pramínky namotával na prsty. Dlouho, předlouho ji kolébal a v jeho náruči se zdála drobná. Než odešla na onen svět, zvedla ruku jako snící dítě a slepými roztaženými prsty se ho dotkla na prsou. Jeden po druhém líbal všechny její bílé prsty s půlměsíčky černé hlíny za nehty.

Když znehybněla, ostríhal ji a vysvlékl — šaty zakope později, někdy jindy. Nemůže se vzdát všeho, teď ne, ještě ne.

Podíval se na ni. Nahá a bez tváře mohla být kdokoli a nikdo.

Zabalil ji do pytloviny, jemně ji překulil, opatrně jí zastrčil končetiny, celou pevně zavinul.

Les ho při té temné práci mlčky sledoval a ticho houstlo. Stromy přestaly ševelit a vrány oněměly hrůzou a odlétly. Dítě ani nedutalo, ale celou dobu se dívalo velkýma nemrkajícíma očima.

Přes mýtinu viděl mezi stromy místo, kde ji pohřbí: ostrov, který se objevuje pouze při velkém odlivu a na který můžete čekat roky, a stejně ho nevidíte. To nebyla náhoda, ale dar z nebes. Zvedl ji do náruče a přebrodiv řeku.

Uložil ji do pečlivě vyhloubeného hrobu uprostřed ostrova. Nebyla větší než mrtvě narozené tele, ale pro jistotu ji zatížil, protože se blížil příliv.

Vykoupal se, naposledy ji ze sebe smyl a mezitím se začalo stmívat. Potom si vzpomněl, že se musí postarat ještě o dítě, jinak veškerá námaha vyjde vniveč. Musí vykopat ještě jednu hlubokou díru, zabalit syna do deky a zaházet ho. Hlína mu zacpe ústa a pohltí pláč. Znovu se chopil rýče.

Jenže zatímco se koupal, les před ním nemluvně skryl.

Rozvinulo se kolem něj velké kapradí, obemkly ho kořeny stromů a břečťan vyrašil, aby ho zahalil jako plášť. K jeho hlavičce se sklonily větve a požehny mu sprškou listů. Krtci poslepu urputně plavali hlínou, až kolem něj silnými drápy zvedli val.

Když se pak muž rozhlížel kolem, ať se snažil, jak se snažil, dítě nenašel.

KAPITOLA 1

Duben 1976

Mahony si nahazuje batoh na ramena a vystupuje z autobusu v samém srdci vesnice jménem Mulderrig.

Dnes je to jen vlídné místočko, roztažené, rozplácnuté a rozprostřené na slunci. Předstírá neškodnost.

Kdyby si ho Mahony pamatoval, což samozřejmě nemůže, všiml by si, že od chvíle, kdy tu byl naposledy, se toho moc nezměnilo. Mulderrig se nemění, ani rychle, ani pomalu. Šestadvacet let s ním ani nehne.

Mulderrig je totiž místo jako žádné jiné. Barvy jsou tu o něco zářivější a obloha o trochu širší. Stromy jsou tu staré jako hory a do moře se vlévá čistá řeka. Kdo se tu narodí, ten tu i žije a zemře. Nechce odsud pryč. Proč taky, když všechny cesty do Mulderrigu vedou z kopce, ale při odchodu by se člověk plahočil jen a jen do kopce?

V tuto denní dobu má těch pár místních obchodů zavřeno, okenice jsou zabedněné, cedule se pohupují v živém pozavíracím rytmu a tónu a vyhrátá písmena na průčelích vykvétají a vadnou. Na celé hlavní ulici, od Adairovy lékárny po Farrovy oděvy, od kanceláří advokátů Gibbonse & McGratha až po poštu a krámků se smíšeným zbožím, všude vládne ticho.

U natřené pumpy uprostřed náměstí sedí pár staroušek. Dnes z nich nevyrazíte ani slovo: jsou otupělí z počasí, protože tu už celé dlouhé dny nepršelo. Je nejteplejší duben, kam až

sahá paměť živých i mrtvých. Je takové vedro, že vrány létají s vyplazeným jazykem.

Řidič kývne na Mahonyho. „Jako by sem přišlo stonásobný léto, i když na pobřeží kilometr a půl odsad' leje jako z konve a fučí víchr, že by slípce umrzly cecky. Podle mě,“ dodává, „z toho kouká hromada průšvihů.“

Mahony pozoruje, jak autobus v rozpáleném mračnu prachu odjíždí z náměstí. Vrací se bez cestujících po úzkém kamenném mostě přes malátnou řeku. Jemný prachový závoj obklopuje všechno, co se v tomhle horku hýbe. Ačkoli moc se toho teď nehýbe, jen hlouček dětí, které se zpožděním peláší domů a za nimiž zvoní pronikavé výkřiky. Mámy doma chystají něco na zub a tátové čekají, až bude čas vyrazit na jedno. A tak se první živou duší, jež Mahonyho přivítá zpátky ve vesnici, stane Tadgh Kerrigan.

Tadgh zapírá lítačky Kerriganova baru poté, co s námahou vyměnil sud a dal slovně za vyučenou jednomu sklepnímu potkanovi. Nastavuje rudý obličej, aby chytil trochu bronzu, a soustředěně se škrábe na zadku. Myslí na vdovu Farellyovou, na její nový bungalov, zázračnou bělost jejích záclon a holubičí klenutost její hrudi.

Náramně přísným pohledem sleduje, jak se k němu přes náměstí blíží Mahony. S tímhle zjevem, běží mu hlavou, to bude buď nějaký básník, nebo pěkný pošuk, s těma dlouhýma vlasama a koženou bundou, a jak se nese, jako by to jeho snad nesmrdělo.

„Dobřej.“

„Dobřej,“ odpovídá Mahony, shazuje batoh a usmívá se přes vlasy, nemytou hřívou, která mu narostla pod uši a ještě kousek dál.

Tadgh dospívá k závěru, že je to stoprocentně pošuk.

Těžko říct, zda s ním mrtví z Mulderrigu souhlasí, nebo ne, začínají ale opatrně vykukovat z ložnicových oken a celí nezřetelní proplouvat bočními uličkami, aby se rázem zastavili a dobře si Mahonyho prohlédli.

Mrtví totiž vždycky bývají nablízku živým, jako je on. Přitahuje je to ke zmateným a nepopsaným, narušeným a zlomeným, k těm, v jejichž příběhu zejí velké trhliny a mezery, jelikož právě ty duchové vyloženě touží vyplnit. Mají příběhy z druhé ruky a rádi by se o ně s vámi podělili. Jen kdybyste je tak pustili přes práh!

Umějí se dívat. A umějí čekat.

Protože Mahony je teď nevidí.

Už dávno je přestal vnímat.

Nyní pro něj představují nanejvýš letmé zacupitání v semtělém pokoji nebo občasné zakomíhání při okraji zorného pole. Nyní si jich nevšimá stejně, jako byste ignorovali tikání přespříliš hlasitých pendlovek.

A tak vůbec nevnímá mrtvou stařenku, která vystrkuje tvář ze zdi vedle Tadghova pravého lokte. A ani Tadgh ji nevnímá, poněvadž je stejně jako my ostatní obdařen blaženou slepotou.

Mrtvá stařenka otevírá krhavé oči kulaté jako vejce v octu a hledí na Mahonyho, ale ten se dívá jinam, usmívá se jen a pouze na Tadghův široký obličej. „Dá se tu někde sehnat ubytování, šéfe?“

„Nezavadíš tu o práci.“ Tadgh si zkříží ruce vysoko na prsou a lítostivě popotáhne.

Mahony vytáhne z bundy malou krabičku cigaret a Tadgh si od něj jednu vezme. Chvilí stojí a pokuřují, Tadgh s očima přimhouřenýma proti slunci, Mahony se stínem úsměvu na rtech. Mrtvá stařenka se vynořuje ze zdi, vznáší se pěkných pár centimetrů nad zemí, tajemně ukazuje ke sklepu a cosi temně mumlá.

Mahony roztahuje koutky a odhaluje zuby v neodolatelném úsměvu, jelikož tak díky svému přirozenému šarmu hravě okouzlí i toho nejdrsnějšího parchanta na světě. „No, práce je to poslední, co bych potřeboval. Dávám si pauzu od města.“

„Od hlavního, co?“

Mrtvá stařenka připlouvá tak blízko, aby mohla Mahonymu zašeptat do ucha.

Mahony potáhne a následně vydechne. „Jo. Od toho hluku, aut a potkanů.“

„Tak potkanů, jo?“ Tadgh mhouří oči.

„Velkejch jak ovce.“

Navenek Tadgh dělá jakoby nic, ale v hloubi duše s ním soucítí. „S potkanama jsou potíže na celým světě,“ mudruje.

„V Dublinu teda jo.“

„A co tě přivádí sem?“

„Chtěl jsem se trochu pokochat zelení. Víte, že na mapě kolem vás není vůbec nic? Jenom trojúhelníčky hor a na kilometry daleko řady a řady těch zelenejch stromečků.“

„Že by prdel světa tak táhla?“

Mahony se tváří zamýšleně. „A víte, že jo?“

„No, tak to seš tu správně. Prcháš na Divokej západ?“

„Už to tak vypadá.“

„Před slečnou, nebo před zákonem?“

Mahony si dá posledního šluka, šlehne vajglem po mrtvé stařence a ta po něm hodí navýsost znechuceným pohledem. Přizvedne si průsvitnou sukni a vpluje zpátky do zdi baru.

„Nebyla to žádná slečna.“

Tadghovi škuje v obličej, jak se snaží potlačit úsměv. „Jak ti říkaj?“

„Mahony.“

Tadgh ocení pevný stisk. „Tak teda Mahony.“

„No a najdu tu dneska nocleh, nebo to budu muset zalomit na lavičce tamhle s těma staroušema?“

Tadgh zadržuje prd, aspoň dokud přemýšlí. „Jestli máš na zaplacení, tak pokoje tu pronajímá leda Shauna Burkeová — Rathmore House je nahoře v lese. A to je asi tak všechno.“

„To zní parádně.“

Tadgh si ho důkladně změří pohledem. Musí uznat, že na něm něco je. Je docela čahoun, nejspíš má i sílu, a možná nebude ani levej. Šacoval by ho ke třicítce, a ani ty tři křížky se na něm moc nepodepíšou, protože tyhle typy nestárnou. Mohl by se ale hodit do pucu — na bradě mu raší několikadenní

strniště. A ty směšný kalhoty: v rozkroku div neprasknou a dole mu to plandá tak, že by mohl zametat hlavní cestu.

Tadgh k nim kývne. „Tohle teď ka frčí? Takový zvony?“

„Jo, to frčí.“

„Nepřipadáš si v nich trochu jako šašek?“

Mahony se usměje. „Ve městě je nosej všichni. I širší.“

Tadgh o chloupek nadzvedne obočí. „Vážně? No, nechtěj je mít na sobě, až začne fučet.“

Nepochybuje, že kdyby toho frajera někdy napadlo se oholit nebo projít kolem mejdla, holky by se o něj porvaly. A Mahony to ví jakbysmet. Je to znát z křivky jeho úsměvu a ze světlých v tmavých očích. Je to znát z pohybů, jako by dokonale ovládal každičký kousek svého těla.

Tadgh se odvažuje k úsměvu. „Budeš si muset dávat bacha na tu, co tam taky bydlí, na nějakou Cauleyovou. Ta ženská je dílo.“

„Na mě si hned tak někdo nepřijde.“ A s tím na něj Mahony upře rozesmáté oči.

Ačkoli Tadgh není bytost obzvlášť vnímavá, najednou si je jistý dvěma věcmi.

Zaprvé: ty oči už někde viděl.

Zadruhé: že ho nejspíš raní mrtvice.

Už dlouho mu totiž nic tak nerozpumpovalo krev a on si uvědomuje, že naplno zapřáhnout soustavu, která se zanášela a rezivěla příjemnou leností, není radno. Tiskne si ruce k obličejí a ztěžka se opírá o lítačky. Téměř cítí, jak mu k mozku uhání setsakramentsky velká krevní sraženina, která ho sprovodí ze světa.

„Není vám nic, šéfe?“

Tadgh otevírá oči. Frajer, co si dává pauzu od Dublinu, se na něj mračí. Tadgh mlčky odříkává modlitbu proti nejtemnějšímu z temných mulderrigských snů. Vytahuje z kapsy kapesník a utírá si čelo. A jak mu slehávají chloupky na zátylku, říká si, že ten frajer doopravdy není nic víc než cizinec.

To, co snad v jeho tváři zahlédl, je pryč.

Stojí před ním hipík z Dublinu se slabostí pro prdel světa.
„V pohodě?“

Tadgh přikyvuje. „Jo, jasně.“

Cizinec se usmívá. „Máte otevřeno? Dal bych si pivko.“

„No tak pojď dál,“ zve ho Tadgh s pevným rozhodnutím, že slunění nechá na jindy.

Slunce musí zoufale bojovat, aby se dostalo přes okna do Keriganova baru, ale když se mu podaří proniknout zakouřenými záclonami, posvítí na ulepené stoly z tmavého dřeva. Nebo dodá matný lesk mosazným ozdobám z koňských postrojů vedle krbu, v němž nehoří a který je nacpaný balíčky brambůrků. Nebo zbarví ještě sytějším, teplejším odstínem půllitr stoutu v ruce seržanta Jacka Brophyho.

„Jacku, tohle je Mahony.“

Mahony si odloží batoh u dveří.

Jack se otočí a podívá se na něj. Pokývne. „Natoč mu pivo, Tadghu. Tady, Mahony, přisedni si.“

Mahony usedá vedle Jacka, silného, statného chlapa jako hora, a stejně jako všemi smrtelníky se jím začíná rozlévat pohoda. Nemůže vědět, že Jack — ať už ve službě, či mimo ni — takhle působí na ztracence, zatracence, lidi s bohatou představivostí a jankovité koně. Zeptejte se, koho chcete, a on vám poví, že právě proto je to dobrý strážník. Pracuje na pobřeží od Ennismoru po Belmullet a urovnává potíže se záškodníky, ukřivďenci a očerněnými, aniž by musel jedinkrát zvýšit hlas.

Tadgh položí před Mahonyho půllitr.

„Tak co tě k nám přivádí?“ povídá Jack a málem u toho ani nehýbe rty.

Mahony by mu to mohl povědět. Mohl by začít vyprávěním o tom, co zažil minulý čtvrtek.

Minulý čtvrtek vešel do hospody U Mostu otec Gerard McNamara a nesl černé kožené desky a v nich obálku. Hledal jednoho z nejnechvalněji proslulých bývalých svěřenců od svatého Marty a začal obcházením nálevení v okruhu jednoho kilometru od sirotčince. Řídil se totiž radou místní stráže a zásadou, že shnilé jablko nepadá daleko od stromu — obvykle přistane a zplesniví hned pod ním.

Když přišel k baru, Mahony už měl pod kůží a kouřil.

„Musím si s tebou promluvit, Mahony.“

Mahony odtáhl žváro a zašilhal na něj. „Posaďte se a napijete se se mnou, otče.“

Kněz po něm sekl sžíravým pohledem, položil desky na bar a rozeplnul zip.

Mahony se vytáhl zpátky na židli a se značnou náruživostí uchopil pivo. „Á, promiňte, nepodal jsem vám ruku, co, otče? Víte, právě jsem se dotkl něčeho, co má dost daleko od Boha, ale umí zrovna tak přinášet velký blaho.“

Jim za barem se zakřenil.

Otec McNamara vytáhl z dešek obálku. „Zesnula sestra Veronica. Chtěla, abychom ti předali tohle.“

Mahony se podíval na dopis na baru.

„Jste na správné adrese, otče? Sestra Veronica mě nechovala zrovna dvakrát v lásce, ne? Proč by mi něco odkazovala? Budiž jí země lehká, byla to čistá a dobrá duše.“

Otec McNamara pokrčil rameny. Bylo mu to fuk, chtěl jen zmizet z hospody.

Mahony ho sledoval, jak zapíná kožené desky, svírá je v podpaží a vychází lítačkami na slabé dublinské slunce. Dopil pivo, objednal si další a podíval se na obálku. Pak mu hlavou bleskla vzpomínka.

Nebylo mu víc než šest let.

Sestra Veronica tvrdila, že u sebe žádný dopis neměl. Není snad malej parchant, kterýho nikdo nechtěl — a proč by mu vůbec někdo psal dopisy?